

ЛЮБИСТОК СТОРІНКА ПРО КОХАННЯ, СІМ'Ю І САМОТНІСТЬ

ЦИТАТИ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ ПРО ЛЮБОВ

Ні в якому разі не потрібно утримуватися від усіляких насолод взаємних почуттів, але потрібно бути їх господарем, не підкоряючись їм.

АРІСТІПП

Любов не повинна просити і не повинна вимагати, любов повинна мати силу впевнитися в самій собі. Тоді не її щось притягує, а притягує вона сама.

ГЕССЕ

Якщо ви прагнете вирішити якусь проблему, робіть це з любов'ю. Ви зрозумієте, що причина вашої проблеми в нестачі любові, бо така причина всіх проблем.

КЕН КЕРІ

Істина полягає в тому, що існує лише одна найвища цінність - любов.

Хелен ХЕЙС

Фальшива любов - це, швидше, результат нещасття, а не відсутність уміння любити.

Дж. БЕЙНС

Тому, чим слід керуватися людям, бажаючи прожити своє життя бездоганно, ніяка рідня, ніякі почесті, ніяке багатство, та й взагалі ніщо на світі не навчить їх краще, ніж любов.

ПЛАТОН

Розлука для любові - що вітер для вогню: слабку вона гасить, а велику роздуває.

Рожце де БЮССІ-РАБІУТО

...Я РЕВНУВАТИ НЕ БУДУ

На весіллі в родині зустрілися дві старі подруги, дружба яких велася ще зі шкільних років. Жили близьенько, в один клас ходили, за одною партою сиділи, в одних хлопців закохувались. Раніше, після закінчення школи, бачилися частіше, а потім тільки передзвонювались, і то вже рідко. Їм обом було уже по п'ятдесят, вони обоє вже мали внуків, та чоловіка мала лише одна, інша розлучена. Її непогана Катюка була, і господиня хороша, та чоловік попав гуляка, й вона не витримала - подала на розлучення. Після того так і жила одна. Говорила, коли спілкувались по телефону, що одиноким, самотньо, і хоч траплялися чоловіки, які були не байдужі до неї, та душа не лежала ні до одного. А пусто-та аж давила. Бо якби ще хоч діти разом жили, а то пороз'їжджались і рідко бачиться з ними, з внуками. Добре, що хоч робота є, то час швидше проходить, а у вихідні - то хоч вий...

Катюка за собою дивилася - гарна, причепурена, тоненька, як в юності, на каблучках... А ось Надька вже трохи піддалася старості - все діти, внуки, чоловік, все в турботах і клопотах про них. А чоловік у неї - гарний, статний, задивитися можна будь-якій молодіці. Того дня попросила Надьку його, аби поїхати на весілля до її родини, а він ніяк не хотів.

- Надя, я ж не п'ю, не танцюю, твоєї родини мало знаю, ну, що я там робити буду? Нудьгувати! Їдь одна, - просився в дружини Андрій.

Та Надьці таки вдалося вмовити чоловіка поїхати. А вже на весіллі просила подругу, аби хоч трохи на її чоловіка увагу звернула, розвеселила його.

- Горілки налий йому і припроси випити, танцювати запроси, а то сидить сидьма, аж дивитися не хочеться, зараз візьме й втече з весілля, - просила Надя Катю.

- Ти не бійся, я ревнувати не буду...
Андрій, хоч і упирався спершу, а потім випив стаканчик-другий і розвеселів. І в танцеві жвавий був. Надька із задоволенням і любов'ю поглядала на чоловіка - такий він їй дуже подобався. Тож продовжувала просити подругу:

- Ти ж не відступай, не відпускай Андрія, знай, я ревнувати не буду, він у мене не такий, щоб на інших задивлятися, чи вскочити в гречку з ними, він у мене - вірний... Подивись, який гарний, просто красень, а то сидів і не ворухився, тільки й думав, чого він тут, чого послухав мене і прийшов. А так хоч люди побачать, який він у мене гарний. Я ревнувати не буду...

... І ревнувала спершу, а потім просила-молила, плакала і страждала, та її милий, вірний чоловік, незважаючи на це, не зважаючи на дітей та внуків, незважаючи навіть на свій вік, покинув сім'ю, за якою, здавалось, жив щасливо, і пішов жити до... подруги дружини.

**Валентина
БОРЗОВЕЦЬ**

ДЕСЯТЬ ІСТИН ЛЮБОВІ

1. Любити - це не заважати один одному рости.

Люблячий не запропонує тобі шматочок торта, якщо ти на дієті. Він не додасть цукор в твій чай, якщо у тебе підвищений цукор у крові. І не запропонує випити, якщо ти вирішив жити тверезим. Так само як він не загадає від тебе відповідати його картині світу: не пити, якщо він вирішив не пити, і жити так, як хоче він.

2. Любити - це не грати в "ігри розуму".

Люблячий не «винить» тебе і не маніпулює тобою. Він не каже: "Цього не було", якщо ти ясно бачив, що, так, це було. Він не називає тебе божевільним, якщо ти відмовляєшся погоджуватися з його брехнею.

3. Любити - це не воювати.

Люблячий не підкріплює свої аргументи особистими випадками. Він не б'є "під дих". Не вступає тобі на горло і не веде тебе до загибелі. Він шукає рішення і готовий на компроміс. Він не прагне до перемоги будь-якою ціною.

4. Любити - це не бути егоїстом.

Люблячий не думає, що світ крутиться навколо нього. Він бере і дає, а не тільки бере, бере і бере. Він не завжди може розпізнати, але, принаймні, чує, що ти втомився, хворий, засмучений чи незадоволений. Люблячий здатний співпереживати і співчувати. Він хоче простягнути руку і підставити плече. З ним комфортно. Люблячий не чинить все, що захоче, не рахуючись з іншими. Він поважає твій час і енергію. Він вміє ділитися.

5. Любити - це не контролювати.

Одна з перших ознак потенційного домашнього насильства є прагнення партнера контролювати кожен твій крок: кому ти дзвониш, куди ти йдеш, на кого ти дивишся, що ти робиш. Люблячий не робить цього. Він не перевіряє твій телефон, не дивиться на спідометр, прикидаючи, де ти був. Він не говорить тобі, що ти повинен думати, носити або говорити. Він не говорить тобі, що ти повинен відчувати.

6. Любити - це поважати.

Люблячий не навішує на тебе ярлики і не принижує перед іншими. Він не руйнує тебе й

не соромить прилюдно. Люблячий поважає твої кордони, поважає твій час, поважає твої ідеї, поважає твої емоції, поважає тебе.

7. Любити - це працювати над побудовою довіри.

Люблячий не обманує, не бреше тобі постійно. Він не піддає тебе допитам про те, де ти був і що робив кожную хвилину цього дня. Він не "проходить" по твоїх друзях. Він не фліртує з іншими. Люблячий не прагне приховувати або недоговорювати.

8. Любити - це створювати простір.

Для тебе... Люблячий дає тобі і собі можливість мати особистий простір. Пари не повинні бути приклеєні один до одного 24 години на добу, 7 днів на тиждень. Іноді потрібно збільшувати дистанцію. Кожному потрібен особистий час. Час, щоб побути зі своїми друзями. Час, щоб піти в гості. Час, щоб віддатися своїм захопленням, які партнер може не розділяти.

9. Любити - це слухати.

Люблячий слухає тебе, навіть якщо ти не говориш чогось важливого. Він просто слухає. У нього немає готових рішень і він не знає всіх відповідей. Але у нього є терпіння і бажання слухати.

10. Любов - це НІКОЛИ не бути жорстким. Чи потрібно це пояснювати?

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

СВАТАВСЯ ДО ОДНІЄЇ, А ЗАСВАТАВ... ЧЕТВЕРТУ

У Марії й Петра чотири доньки-школярки зростало, а два старших сини вже й одружилися і, Богу дякувати, все добре було у їхніх сім'ях. Як і всім батькам, так і Марії з Петром хотілося якнайкращої долі і донечкам. Найстарша з них у дев'ятому класі ходила, мріяла про вищу освіту після одинадцятирічки. Та так не сталося, як гадалось - вивчилася на простого кухаря.

Марія мало що не луснула, коли побачила, хто залицяється до її Надійки. Микола, без якого в селі, напевно, жодної бійки не обходилось, який з неблагополучної сім'ї, де батько і мама пили, та і вся родина вважалась через ту оковити та особливо через розбишацький характер однією з гірших у селі.

- Дитино, чи ти не знаєш, хто отой Микола, що проводить тебе додому? - сердито спитала свою донечку Марія. - Ніколи не допушу, щоб за тобою волочився, щоб життя твоє скалічив. Не відступити, за кожним твоїм кроком дивитися буду, а його біля тебе більше не буде, - твердо заявила мама.

Надійці не дуже сподобались мамині слова, Микола ж такий гарний, такий сильний... Вся молодь в селі його боялась, щоб не було - завжди він перемагав, якщо не кулаками, то словами, поглядами... (Ох, дитя). І дівчатам за щастя було, коли запросить до танцю, проведе... І що їм до того, з якої він сім'ї?!

Марія, як тинь, стала ходити за донечкою, а Микола все крутився і крутився біля Надійки. Не витримала жінка й поговорила з ним, попросила, аби знайшов собі другу дівчину, бо Надійка йому не

пара і ніколи вона не благословить їх на шлюб, та ще й мала вона, в школу ходити треба.

А Микола:

- Надійки не віддасте, засватаю іншу, у вас є з кого вибирати. А дівчата хороші, розумні, і родина у вас хороша.

Ова! Буцімто цього не знала Марія:

- Зась тобі, юначе, до моїх дівчат. Не таких женихів для них в Бога прошу, тож не трать часу і не морочи нікому голови, відчепись. Бо ще раз побачу, що вертишся біля Надійки, поліно візьму і привселюдно відлупцюю...

Чи то так ці слова на Миколу подіяли, чи то справді він надумав одну з гірських дівчат засватати, й заявив тоді Марії, що від свого не відступить, одна з її дочок все одно буде йому за дружину.

Подали від гріха, побачивши впевненість юнака, Марія своїй Надійці не дозволила піти у дев'ятий клас і закінчити школу. Як тільки пролунав останній дзвоник у дев'ятому, наступного дня вирядила свою донечку у Тернопіль, до сестри - хай продовжує навчання там або здобуває освіту будь-яку, аби лише не вдома, аби лише не довелася Миколі.

Відправила дочку і легше на душі стало. Задоволена і щаслива продовжувала жити. Менші

дівчата ще малі, тож про Миколу заяву й забула. А через два роки Надійка вийшла заміж, до того ж благополучно, і батьки не могли натішитися життям донечки. А тим часом попідростали менші, які були одна за одною.

Якось сусідка звернулася до Марії:

- А чи ти знаєш, хто твою Катю з клубу додому проводить?

- Ні, не знаю. Не бачила й Катя нічого не говорила, - мовила у відповідь Марія.

- Та де ж вона тобі таке скаже, знаючи, як ти до Миколи ставишся.

- До якого Миколи? - спитала і, відчувачи щось недобре, притулилася до паркану.

- До якого, до якого, та до того, Зосьчиного!

Мало не зомліла Марія. І знову хутчій стала сумки збирати і вирядила донечку до Львова, аби здобула якусь професію після дев'ятирічки, ще й нака-

зала, щоб дарма грошей не проїжджала і сиділа там, у місті, а, якщо щось треба, то сумки з харчами передасте будь-коли, і гроші перешле, якщо мало буде.

Вирядивши з хати другу донечку, Марія не мала спокою - ні вдень, ні вночі, бо вже ж Галя стала дівувати. А той клятий Микола не чути було, щоб до когось залицявся.

Одного пізнього вечора, хоч і лягла спати, та ніяк не могла заснути мати - так тривожно було на душі, так тривожно. Встала і самі ноги чомусь пішли у дитячу кімнату. А там, ой, лишенько, тільки Софійка спала, а Галі не було. Кинулася хутчій на двір - нікого не видно, стала прислухатись - аж шепотить хтось за хлівом, у садку. Підкралася, а Галя в обіймах... Миколи. Схопила поліно, яке було під ногами, і гайда до «закоханих», таки відлупцювала тоді Миколу, і Галі довелось, бо ж на мамині

слова не зважала, коли та просила, застерігала, щоб подалі від Миколи була - бо ж життя з ним не буде: які батьки - такі і діти, все нагопощувала.

І Галю спровадила мама від дому, подалі від Миколи - не дала закінчити школу.

У всіх трьох донечок життя хороше склалось, хоч і не мали вищої освіти, про яку мріяли їхні батьки, та мали гарних, толкових чоловіків, діток розумних народили, жили, час від часу щасливі до батьків у гості приїжджали.

Тільки от ні щастя, ні долі не мала їхня найменшенька улюблениця Софійка. Вийшла заміж ще й школи не закінчила. Марія з Петром зі сльозами на очах благословили її з... Миколою. А як не благословити, коли Софійка вже була вагітною?! Не догледіла мати. Добре, що хоч встигла дівчина дев'ятого класу закінчити до народ-

ження первістка.

Але хай би була з байстрям, не раз думала Марія, аби не з тим триклятим Зосьчином.

Жили на одному подвір'ї. Марія з чоловіком пішли жити у літню кухню, а молодятам віддали хороший, добротний будинок. Та в тому будинку і сльози, і біль, і білки. Софійка не раз втікала до батьків від п'яного, задирикуватого «милого». Та він, напевно, й ніколи не був милим. Набагато старший від неї, мало що в батьки не годився. Та й не любив він Софійки, просто настирливим був і впертим. Доказав Марії, що одна з дочок буде його...

Роки йшли, життя потроху налагоджувалось у молодят. Притерлися. Софійка навчилася догоджати милому. А він, на диво, оцінив дружину: молода, гарна, розумна, як не цінувати?! Вже й рук з часом до неї не простягав, і менше стало чути галасу в хаті. А який хороший, толковий, розумний і так далі, був, коли старші сестри дружини приїжджали в гості! Хоч, як кажуть, до рани прикладай...

І Марія з Петром годили «наймолодшому» зятю, аби лишень з дружиною, їхньою донькою, гарно жив. Слава Богу, був дещо кращим за своїх батьків, і до роботи не такий лінвий, і не спивав, і батьком хорошим для своїх дітей став, і не геть останнім чоловіком вважався у селі...

**Валентина
БОРЗОВЕЦЬ**